

Pilát se ho zeptal: „Ty jsi tedy přece král?“ Ježíš odpověděl: „Ty to říkáš: jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“

(Jan 18,37)

* * *

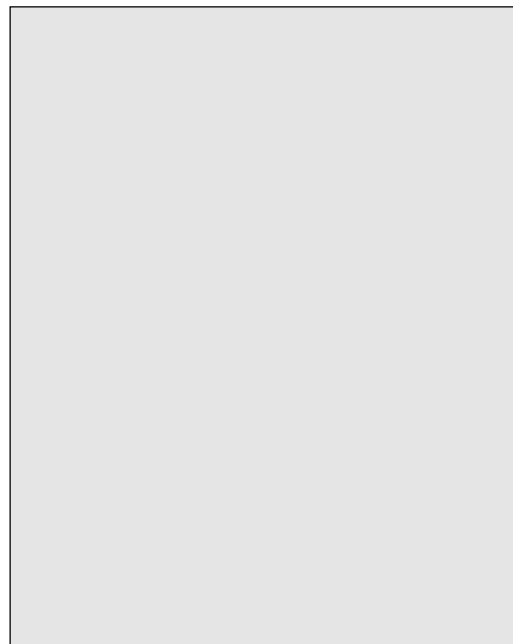
„ ... Jeho svědectví před Pilátem sice nevznívá velmi vítězně, ale on docela a určitě zvítězí. Ponížený, zkrvácený, schou-lený svědek pravdy... Král, který se pro svědectví pravdě narodil, žil a zemřel a vstal z mrtvých. Vydává nejen svědectví smrti, ale i svědectví života... Ano, Král králů. Moc pravdy, které tak předivně vydal svědectví, proniká samu podstatu věcí i života a kdokoliv jiný by se chtěl zmocnit pravdy, objevil by, že má v rukách lež.“

(Jozef Porubčan, Každý den s Bohem)

Ilustrace V. Stratilová

SPOLEČENSTVÍ SVATÝCH - TAJEMSTVÍ ŽIVOTA A SMRTI

1. Včera jsme slavili svátek všech svatých, kteří odešli z tohoto světa a žijí s Bohem ve společenství bez konce. **Jejich blažený úděl je i naším údělem. Žijeme na této Zemi, ale jsme povoláni, abychom kráčeli v jejich šlépějích ve věrném napodobování Krista, našeho Spasitele.**

Dnes, 2. listopadu, vzpomínáme všechny věrné zemřelé, kteří skončili svou pozemskou pouť a spí spánkem míru. Jejich památka se obzvláště pociťuje v rodinách. Je to velmi lidský svátek spojený s city, jež přesahují časové hranice a zařazují se do tajemného rozměru Boží lásky, která vše znovu přesazuje do nového života.

Člověk vzniká z prachu země a do země se vrací. To je zřejmá skutečnost, na kterou se nikdy nesmí zapomínat. *Člověk však pociťuje i nepotlačitelnou touhu po nesmrtelném životě.* Z toho důvodu pouta lásky spojující rodiče a děti, manžele a manželky, bratry a sestry, jakož i svazky opravdového přátelství mezi osobami se nerozvádějí a nekončí nevyhnutelnou smrtí. **NAŠI ZESNULÍ STÁLE ŽIJÍ MEZI NÁMI, a to nejen proto, že jejich tělesné pozůstatky odpočívají na hřbitově a vzpomínka na ně nedílně patří k našemu životu, ale především proto, že JEJICH DUŠE SE ZA NÁS PŘIMLOUVÁJÍ U BOHA.**

**Památka zemřelých
- prohloubení víry**

2. Milovaní bratři a sestry, dnešní svátek nás vybízí k oživení víry ve věčný život. *Člověk, stvořený k Božímu obrazu a podobě, má v hloubi své bytosti vepsáno prvořadé a věčné jméno Boha,* jenž je dokonalou jednotou Otce, Syna a Ducha sv. Právě proto HLUBOKÉ LIDSKÉ JÁ NEPODLÉHÁ SMRTI, NÝBRŽ PŘE-KRAČUJE HRANICE ČASU A VSTUPUJE DO VĚČNOSTI.

Křesťané, semknutí ve vzpomínce na své drahé zesnulé, dnes vyznávají: „Pojďte a velebte krále, pro něhož vše žije.“ *V Kristově lásce, která vše vykupuje z důsledků hříchu a smrti, září Boží svatost a projevuje se úradek Boží prozřetelnosti,* tj. přijmout člověka do své rodiny. **Kristus nechce, aby někdo byl zatracen, přeje si naopak, aby každý, přetvořený jeho svatostí, měl věčný život**

v jeho přítomnosti a ve společenství všech bratří a sester, jež patří do jeho domu.

Můžeme říci, že dnešní památka je přirozeným prodloužením včerejšího svátku. Oba dohromady tvoří velkou slavnost církevního společenství, jež smrti podléhá a zároveň jí i přežívá.

Modlitba za pastýře církve

3. *Jistota, že život pokračuje jiným způsobem, neviditelným pro naše oči, vede věřící k tomu, aby chodili na hřbitovy.* Zastavit se u hrobů svých drahých je pro rodiny příležitostí k rozjímání a k oživení naděje na věčný život. Ti, kdo dosud neskončili pozemskou pouť, se zastavují v usebraném tichu a modlitbě u těch, kdo jsou již ve věčné nebeské vlasti.

Tak je tomu dnes na římských hřbitovech a na hřbitovech celého světa. Hlavně dnes se lidé modlí i v kryptách vatikánské baziliky za zesnulé papeže, a to nejen za poslední, nýbrž za všechny Petrovy nástupce. Konají se modlitby i za nástupce apoštolů, za všechny bis-kupy, kteří během staletí sloužili církvi ve jménu Kristově.

Po celá pokolení usilovali vést věřící v pravdě a lásce. Spolu s pokřtěnými věřícími tvoří nyní průvod učedníků, kteří vstoupili do radosti Božího učitele.

Stojí na březích velké řeky vykoupení a mají účast na plnosti života a lásky Božího Syna.

Oběti válek a násilí

4. V souvislosti s touto katechezí o zesnulých naše myšlenky teď zalétají k některým dramatickým událostem našich dějin. *Na letošek připadá 50. výročí bitvy na Monte-cassino, varšavského povstání a vy-lodění v Normandii. Byly to velmi důležité události pro Evropu ve druhé polovině XX. stol.*

Vzpomínka na tyto hrdinské události, které přispěly k tomu, že **v duchu křesťanské Evropy zvitě-zily lidská svoboda a důstojnost,** nás vede k uznání vůči těm, kteří trpěli a padli za tak tragických okolností. *Jejich svědectví nás pohánějí, abychom se všichni zasazovali o posílení míru, o vzájemný respekt a svornost mezi národy.* V tomto smyslu nás jejich hrdinské gesto zavazuje.

Tato výročí, dosud ještě velmi živá v myslích mnoha lidí, nám obzvláště dnes připomínají **povinnost modlit se za padlé ve všech válkách.** Jsou pohřbeni na nespočetných hřbitovech po celém světě. Někteří z nich dokonce ani neměli štěstí, aby byli pohřbeni na těchto zbožných místech, nýbrž zůstali opuštěni na neznámých místech. I za ty se vznášejí k Bohu naše pro-citěná modlitba, aby Bůh, Pán ži-vota, jim ukázal svou tvář a dopřál jim svůj pokoj.

NEMŮŽEME ZAPOMENOUT ANI NA MNOHO, AŽ PŘÍLIŠ MNOHO OBĚTÍ VŠECH MOŽNÝCH ZLOČINŮ A DRUHŮ NÁSILÍ. VŠECHNY CHCEME VZÍT DO NÁRUČE SVÉ LÁSKY A VYPROŠOVAT JIM OD BOHA VĚČNÝ ODPOČINEK.

Kéž vzpomínka na naše drahé, kteří již odešli, oživí v každém z nás každodenní závazek k projevům víry a posílí naši bdělost v očekávání příchodu Páně, až setře všechny slzy a budeme na něho moci hledět, jak stojí ve společenství se všemi těmi, kteří nás již pře-dešli na pouť víry. Kéž přimluva Panny Marie, matky vykoupěných, nás vede a podporuje na této pouť každodenních těžkostí a nadpřirozené naděje.

Radio Vaticana, 2. 11. 1994

MYŠLENKA NA NEDĚLI

Od křesťanského starověku pro-vází církev obraz Krista Krále jako svrchovaného vládce vykoupeného tvorstva podle prorocké mesiášské koncepce 110. žalmu „Zasedni po mé pravici, já ti položím tvé nepřátele za podnoží k nohám...“

Starokřesťanská církev žila z víry, že oslavený božský král se při Oběti na oltářích objevuje v před-zvěsti druhého příchodu (paruzie), kdy budou jeho nepřátelé položeni za podnoží jeho nohou a vykupitel-ské dílo bude korunováno triumfem dokonání. Církev pronásledovaná žila nejen z hrdinné víry a lásky k své-mu božskému Vykupiteli, nýbrž i ze žhavé touhy po jeho vesmírném triumfu. Očekávání vítězného setkání s Kristem ve smrti a hlavně v druhém příchodu bylo mocnou

pružinou a hlavním obsahem křesťanské naděje v dobách, kdy Kristova říše byla ubíjena násilím i os-trovtipem pohanské filosofie a tisíce dětí církve vstupovalo krvavou bra-nou mučednické smrti do radosti a triumfu svého Pána. Tato snaha „být s Kristem“ (Flp 1,23) usměrňo-vala starokřesťanskou zbožnost kris-tocentricky a vkládala těžisko všeho do věčného života. Dávala pevný zor-ný úhel pozemskému životu a smrti odnímalá osten hrůzy...

Zavedení zvláštního svátku Kris-ta-Krále v tomto století je protestem proti laicismu, proti úsilí po odpou-tání života od Krista a jeho zákona, po odkřesťanštění lidské společnos-ti. Je manifestací pro obnovu vlády Kristových zásad i Kristovy milosti

v lidstvu vykoupeném a je apelem k návratu pod jeho spásné jho. V posvátné soustavě církevních svátků má být ustavičným kázáním o svrchovaných právech Vykupitele na lidstvo, „ustavičnou obžalobou světa z jeho veřejného odpadu od Krista“ (enc. Pia XI. „Quas primas“), výkřikem, který připomíná „velký den soudu, kdy Kristus pomstí bez-právi, které mu bylo způsobeno“ (tamtéž).

Tato liturgická slavnost spojená se slavným zasvěcením má koru-novat celoroční liturgickou oslavu Vykupitelova díla a má být vroucí modlitbou za uspišení jeho triumfu. Přjd' království tvé! „Maranatha“ - „Přijď, Pane Ježíši, přijď!“ -ok-

ČERNÉ BRÝLE NEMÁM RÁD

Rozhodně nepatřím k těm, kteří se rádi vznášejí. Rád stojím na zemi a na pevných nohách. Jsem realista, který nepoužívá brýle ani růžové, ani černé. Žiji na zemi a často zakouším její tvr-dost, ale žiji na zemi, která je krásným dílem Stvořitele a darem jeho lásky. Vlastní hříšnost mě učí pokoře a láska ke Kristu mě nutí bojovat o čisté srd-ce, které dovede vidět jinak.

Módou poslední doby se stalo vidět černě. Sdělovací prostředky často zají-má jen to, co je negativní. Ano, tak se omluvila jedna redaktorka pozvaná na velké setkání rodin v Ostravě: Promiňte, ale u vás se nedá očekávat nic negativ-ního a proto nás to nemůže zajímat. Chápu, budovatele kultury smrti oprav-du nemůže zajímat krása života. Všechno se však ve mně bouří, když objevím podobné tendence v katolickém tisku, který by měl být především šířitelem kultury života. K realitě patří samo-zřejmě i nedostatky a problémy. To však není celá skutečnost. Vidět negativně či nechat se spoutat a omezit problémy a nedostatky považují za nepravdu, za nevěrnost realitě.

Rád vzpomínám na takové žurnalisty jako byl Alfred Fuchs nebo Jan Čep, lidé velké kultury ducha, kteří dovedli vidět a proto pozvedali druhé.

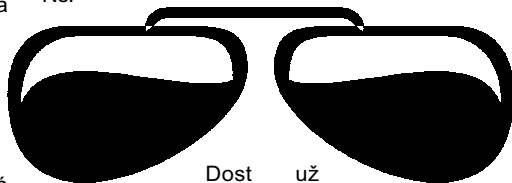
Indové vyprávějí, že jakýsi král šel hledat radu k moudrému mnichovi. Dveře mu však otevřel mnich špinavý od práce. Král se pohoršeně diví: Jak to vypadáš, čuníku! Promiňte, svatosti, ale pracoval jsem u zvířat, omlouvá se mnich. To vidíš parádní šaty a už mě považuješ za božstvo? Ne, pane, to není v šatech, to je v očích, říká mnich.

Už v několika článcích jsem četl úva-

hy nad sčítá-ním účastníků bohoslužeb v neděli. Všichni autoři jsou smutní a překvapení, snaží se vyburcovat ka-tolíky ze snění o tom, že mají v této spo-lečnosti

závažné a důležité poslání, že je třeba realisticky uznat: stali jsme se bez-významnou skupinkou, která si nemůže na nic dělat nároky..., jen 5 procent obyvatel jde v neděli na mši...

Ne.

Dost už falešného sebemrskáč-ství! Čísla jsou správná, ale záleží na tom, jak se na ně dovedu dívat.

Svého času se vyprávěl vtip o pre-zidentu Kenedym a Chruščevovi. Prý se dohodli, že zbrojní soutěžení nahradí sportovním. A tak závodily samy hlavy států. Jak to dopadlo je jasné, když Kenedy byl mladý a ten druhý starý a silný. Noviny o tom však psaly různě. Americké uvedly nadpis: Kenedy první - Chruščev poslední. Moskevské noviny však psaly: Chruščev druhý - Kenedy až předposlední.

Sčítání lidu na bohoslužbách jistě ukazuje smutnou skutečnost, že mnoho věřících nechodí pravidelně na bohosluž-by a že tedy je co zlepšit. Nedá se však nikdy tvrdit, že máme jen tolik věřících, kolik jich je na mši svaté. I když se považuje nedělní bohoslužba za povin-nou, katolická církev se nikdy nepova-žovala za elitářskou sektu a neodepsala nikoho z věřících za to, že je nedoko-nalý. Kdo chce operovat s počtem účastníků, musí kalkulovat i s tím, že slušné procento věřících se nemůže účastnit bohoslužeb pro stáří či nemoc, musí počítat malé děti a maminky, co jsou s nimi doma, a v našem prostředí musí připočítat i to, že v řadě farností mše svatá není každou neděli pro ne-dostatek kněží.

Ukažte mi, prosím, v této zemi tak

životaschopnou skupinu, jako jsou věřící naší církve! Kdo má každý týden shromážděno půl milionu lidí? Kdo má tak štedré členstvo? Tento stát okradl církev o majetek a zavázal se zákonem platit církevní výdaje. Zákonný závazek plní nedostatečně, a přesto se věřící neuza-vírají do ulity ukřivděných a ublížených, ale naprosto dobrovolně dávají každý týden přes dva miliony korun a tím šetří státní pokladnu!

Opravdu nejsem spokojený se sou-časným stavem církve u nás. Máme před sebou velké úkoly. Vidím však dost důvodů k tomu, abych byl na naše věřící hrdý.

Realita nezáleží jen na číslech. To je v očích, pane.

Jan Graubner,
arcibiskup olomoucký

PANNA MARIA VE SLOUPĚ

LITURGICKÁ ČTENÍ V TÝDNU

Neděle 20. listopad slavnost Ježíše Krista Krále	-	1. čt.: Dan 7,13-14 Ž 93(92),1ab.1c-2.5 odp.: 1a 2. čt.: Zj 1,5-8 Ev.: Jan 18,33b-37
Pondělí 21. listopad pam. zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě	-	1. čt.: Zj 14,1-3.4b-5 Ž 23,1-2.3-4ab.5-6 odp.: srv. 6 Ev.: Lk 21,1-4
Úterý 22. listopad pam. sv. Cecílie	-	1. čt.: Zj 14,14-20 Ž 95,10.11-12.13 odp.: 13b Ev.: Lk 21,5-11
Středa 23. listopad nez. pam. sv. Klementa I. nebo sv. Kolumbána	-	1. čt.: Zj 15,1-4 Ž 97,1.2-3ab.7-8.9 odp.: Zj 15,3b Ev.: Lk 21,12-19
Čtvrtek 24. listopad pam. sv. Ondřeje Dung-Lac a druhů	-	1. čt.: Zj 18,1-2.21-23;19,1-3.9a Ž 99,2.3.4.5 odp.: Zj 19,9a Ev.: Lk 21,20-28
Pátek 25. listopad ferie	-	1. čt.: Zj 20,1-4.11-21,2 Ž 83,3.4.5-6a+8a odp.: Zj 21,3b Ev.: Lk 21,29-33
Sobota 26. listopad nez. sobotní pam. Panny Marie	-	1. čt.: Zj 22,1-7 Ž 94,1-2.3-5.6-7 odp.: 1Kor 16,22b + Zj22,20b Ev.: Lk 21,34-36

BREVIÁŘ PRO LAIKY

<i>Uvedení do první modlitby dne</i>	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	20.11.	21.11.	22.11.	23.11.	24.11.	25.11.	26.11.
Antifona	730	1653	1708	964	1692	996	1666
Žalm	786	783	786	784	786	784	783

Ranní chvály

Hymnus	731	1653	1709	738	1693	738	1667
Antifony	731	935	950	965	981	998	1014
Žalmy	813	936	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	731	1654	953	969	1693	1001	1668
Antifona k Zach. kantiku	731	1595	1596	969	1694	1002	1669
Prosby	732	1655	953	969	1694	1002	1655
Záv. modlitba	732	1595	1596	1597	1630	1002	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	733	739	739	739	739	739	739
Antifony	733	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	818	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	733	943	957	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	732	944	957	973	990	1006	1022

Nešpory:

	SO							
Hymnus	727	727	1648	1714	740	1698	740	41
Antifony	727	734	945	960	976	992	1009	45
Žalmy	727	734	945	960	976	992	1009	808
Kr. čtení a zpěv	729	736	1663	1717	979	1701	1011	45
Ant. ke kant. P.M.	729	737	1595	1596	979	1701	1011	45
Prosby	729	737	1664	1718	979	1702	1011	46
Záv. modlitba	732	732	1595	1596	1597	1630	1012	48

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

KARDINÁLOVÉ

Kardinálové jsou dnes nejvyššími hodnostáři katolické církve po pa-peži. Jsou jeho rádci a prvními spolupracovníky ve vedení všeobecné církve.

Není to tedy žádný hierarchický stupeň, nějaké nové svěcení vedle biskupského, které je v církvi nej-vyšší.

Jsou volně jmenováni papežem a tvoří spolu kardinálské kolegium, tj. poradní sbor papeže. Někteří jsou šéfy hlavních ústředních římských úřadů, zvaných kongregace. Jiní jsou „nekurální“, neřímští.

Papež občas svolává kardinály na zasedání zvané konzistoř. Jí před-kládá podle svého uvážení k poradě závažnější záležitosti.

Kardinálové, kteří ještě nedovršili 80 let věku, volí papeže na zasedání zvaném konkláve.

Slovo kardinál je od latinského *cardo*, což bylo ve středověku ozna-čení některých hlavních kostelů. Ti, kteří při nich sídlili, byli kardinálo-vé. Později se kardinály stávali i kněží a biskupové nesídlící v Římě. Dnešním kardinálům z toho zůstalo, že jsou automaticky státními občany Města Vatikán. V diplomatickém protokolu na mezinárodním fóru mají postavení druhé osoby ve státě. Neřímští kardinálové si však pone-chávají i své původní občanství.

V současnosti je 146 kardinálů.

CCEE

RODINA SE ÚČASTNÍ ŽIVOTA I MISIJNÍ CÍRKVE

PROMLUVA JANA PAVLA II. K MISIJNÍ NEDĚLI

Bratři a sestry,

1. Církev, poslaná do celého světa, aby zvěstovala Kristovo evangelium, po-světila rok 1994 rodině, aby se s ní mod-lila a řešila problémy, které se jí dotýkají. I v dnešní promluvě k misijní neděli se chci vrátit k tomuto tématu, neboť si uvě-domuji těsnou souvislost mezi posláním církve a rodinou.

Sám Kristus si zvolil rodinu za místo svého vtělení a přípravy na poslání, kte-rým jej pověřil nebeský Otec. A co více, sám založil novou rodinu - církev, která je pokračovatelkou jeho vykupitelského díla. A tak v perspektivě Kristovy misie je možno vidět souvislost a souběžnost cílů církve a rodiny. Jestliže je každý kře-šťan spoluodpovědný za misijní činnost - což je základní prvek církevní rodiny, k níž z Boží milosti všichni náležíme, tím více má toto vědomí pociťovat život křesťanské rodiny, jejímž základem je svátost manželství.

2. Láska Kristova, která posvěcuje manželskou smlouvu, je také nehasnou-cím plamenem, který povzbuzuje k evan-gelizaci. Každý člen rodiny, spojený se Srdcem Spasitele, je povinen věnovat se službě dobru všech obyvatel světa a osvědčovat péči jak o ty, kteří jsou daleko, tak o ty, kteří jsou blízko (RMs 77).

Je to tato láska, která přikazuje misio-nářům, aby s vytrvalostí a horlivostí hlá-sali Dobrou zvěst národům a svědčili o ní svým vlastním sebeobětováním, které dochází často až k nejvyššímu svědectví mučednické smrti. Jediným po-sláním misionáře je hlásání evangelia, což má sloužit budování společenství, které dále rozšíří rodinu Ježíše Krista a bude kvasem pro vzrůst Božího králov-ství a šíření nejvyšších lidských hodnot. V práci pro Krista a s Kristem slouží mi-sionář skutečně, nikoliv ideologické spra-vednosti, míru a rozvoji a tak se přičiňuje o budování civilizace lásky.

3. II. vatikánský koncil s velkou roz-hodností potvrdil význam koncepce - kterou často nacházíme již u církevních otců - podle níž křesťanská rodina, usta-vená mocí svátostné milosti, je odrazem tajemství církve v jejím domácím rozměru (srov. Lumen gentium 11). Nejsvětější Trojice přebývá v lůně křesťanské rodiny, která se mocí Ducha svatého podílí na péči celé církve o misie, podporuje misijní pastorační a spolupracuje s misii.

Je třeba zdůraznit, že dva svatí pa-tronové misii, podobně jak mnoho jiných dělníků evangelia, vyrůstali v dětství v hluboce křesťanských rodinách. Sv. František Xaverský osvědčil v misijní práci také velkodušnost, obětavost a hlubo-kou

zbožnost, kterou poznal v prostředí vlastní rodiny, zvláště díky své matce. Sv. Terezie Ježíškova napsala do svého deníku s prostotou sobě vlastní: „Bůh chtěl, abych celý život byla obklopena láskou. Moje nejranější vzpomínky jsou naplněny mazlením a milými úsměvy (Dějiny duše 4).

Rodina se podílí na životě a misii církve tím, že provádí trojí evangelizační činnost: uvnitř samé rodiny, ve spole-čenství, do kterého patří, i ve všeobecné církvi. Svátost manželství činí z manželů a rodičů svědky Kristovy až na kraj světa a skutečné misionáře života a lásky (Familiaris consortio 54).

4. Misijní charakter rodiny se uskutečňuje především v modlitbě a v oběti. Jako každá křesťanská modlitba i modlit-ba v rodině má mít misijní dimenzi, aby účinně podporovala dílo evangelizace. Proto také misionáři, kteří se řídí evan-gelizační logikou, pociťují potřebu neustá-le vyzývat věřící k modlitbě a obětem, které mají podporovat jejich evangeli-zační práci.

Modlitba v misijním duchu má mno-ho aspektů, mezi nimiž se do popředí dostává kontemplace o Boží činnosti, která nám zajišťuje spásu skrze Ježíše Krista. Modlitba se tak stává díkučiněním za evangelizaci, která už dospěla k nám a která se se nyní šíří do celého světa. Je také prosbou k Bohu, aby z nás učinil poslušné vykonavatele své vůle a poskytl nám morální i materiální prostředky po-třebné pro budování Jeho království.

Neodmyslitelným doplněním modlitby je oběť, která je tím účinnější, čím je velkodušnější. Neocenitelnou hodnotu má utrpení nevinných, nemocných, ne-svéprávných, těch, kteří trpí útlakem a násilím a při tom zvláštním způsobem mají účast na křížové cestě Ježíše Krista, Vykupitele každého člověka a celého člověka.

5. Díky sugestivnímu působení sdě-lovacích prostředků mají na rodinu velký vliv názory, události, problémy a konflik-ty, úspěchy i neúspěchy celého světa. Konkrétním úkolem rodičů je komentovat společně s dětmi zprávy, informace i ná-zory a zvažovat s odpovědností všechny obsahy, které prostřednictvím hromad-ných sdělovacích prostředků vstupují do jejich domovů, a pod jejich vlivem také dělat potřebná rozhodnutí.

Tím způsobem rodina nejlepším způ-sobem spolupracuje s funkcí sdělovacích prostředků, která spočívá v tom, aby posilovaly jednotu a pomáhaly rozvoji lidské rodiny (srov. Communio et progressio Aetatis novae 6-11). Každý apoštol evangelia musí přijmout tento úkol za svůj a uskutečňovat jej ve světle víry se záměrem

budování civilizace lásky.

Ovšem činnost v delikátní a kom-plikované oblasti sdělovacích prostředků si žádá velké vynaložení lidských schop-ností i ekonomických prostředků. Děkuji všem, kteří věnovali ze svých prostředků svůj velkodušný vklad, aby mezi nesčíslnými informacemi, které obíhají naší pla-netu nechyběla také kázání zvěstovatelů Krista, jejich líbezný, ale současně roz-hodný hlas jej zvěstuje jako spásu a na-ději pro každého člověka.

6. Nejdokonalejším projevem velko-dušnosti je úplné obětování sebe sama. U příležitosti Dne misii se musím zvláštním způsobem obrátit k mládeži. Moji drazí, Kristus vám dal srdce, které je schopné pojmout široké horizonty: neboj-te se zasvětit celý svůj život službě Kris-tu a jeho evangeliu! Poslechněte jeho slova, která vám opakuje i dnes: *Žeň je sice hojná, ale dělníků málo* (Lk 10,20).

Obracím se také na vás, rodiče. Ať nikdy nechybí ve vašich srdcích víra a do-brá vůle, jestliže Kristus bude chtít vám požehnat tím, že povolá vašeho syna ne-bo dceru do misijní služby. Dokažte mu za to děkovat. Co více, snažte se přípra-vovat na takové povolání rodinnou mod-litbou, výchovou, která probudí vůli i radost z oběti, každodenním příkladem péče o potřeby jiných lidí, účasti na farním i diecézním životě, angažovanou činností ve společenstvích a dobrovol-ných sdruženích.

Rodina, která svým životním způso-bem a výchovou usiluje o pěstování mi-sijního ducha, připravuje úrodnou půdu pro setbu Božího povolání, současně umocňuje citové svazky mezi svými čle-ny a rozvíjí v nich křesťanské ctnosti.

7. Nejsvětější Panna Maria, Matka církve, a její snoubenec sv. Josef, které s důvěrou vyzývají všechny křesťanské rodiny, necht' nám vyprosí, aby se v kaž-dém rodinném společenství rozvinul mi-sijní duch, aby se tak celé lidstvo stalo v Kristu rodinou Božích dětí (srov. Gaudium et spes 92).

S tímto přáním se modlím za misio-náře roztroušené po celém světě i za každou křesťanskou rodinu, zvláště pak za ty, které se věnují hlásání evangelia. S prosbou o dary Ducha svatého a jako jejich závdavek uděluji všem apoštolské požehnání.

(Z Gošć nedzielný překlad -Iš-)

KDE ZAČÍNÁ MARIÁNSKÁ ÚCTA?

Podnět k těmto úvahám daly některé věty P. A. Opatrného, které jsme nedávno mohli číst v KT č. 33. Redakci KT zároveň patří náš dík za texty Jana Pavla II., Hanse Urse von Balthasara, II. vatikánského konci-lu..., které byly v tomtéž čísle.

1) Je mnoho lidí, kteří „by byli ochotni diskutovat“ (jenže většinou se k tomu tak otevřeně nepřiznají) o důležitosti mariánské úcty v životě křesťana, i když II. vat. koncil, a Církev sv. odjakživa, mluví jinak než oni.

Ovšem - ruku na srdce: není to aspoň trochu i naše chyba? Je to, čemu říkáme „mariánská úcta“, ne-jen „uctíváním“, ale skutečnou, lás-kyplnou úctou k Matce Boží, Matce Církve a každého z nás? Neuvázli jsme na některém z úskalí, která jsou na cestě k ní? Neuvázli jsme např. v „neplodném citu nebo v ja-kési prázdne důvěřivosti“ (LG VIII, 67), které nevedou nikam a k niče-mu, a už vůbec ne k tomu, co Ona, „Paní naše, Prostřednice naše, Oro-dovnice naše“ od nás očekává? (Ona m.j. očekává ne „prázdnu důvě-řivost“, ale „plnou odevzdanost“, jí i Bohu.)

Jiné úskalí vidím v tom, že sice „pravověrně“ ctíme Ježíšovu Matku, ve vši velikosti a jedinečnosti, který-mi ji Bůh obdařil, ve vši důstojnosti Matky Boží, což je absolutně v po-řádku; co při tom v pořádku není, to je naše - většinou snad jen bezděká - jednostrannost: Smím-li to tak vy-jádřit, ctíme Ji jako vysoce postave-nou a mocnou, ano samotným Bo-hem jedinečně obdarovanou a významenanou „Dámu“ - ale ta nám zůstává jaksi cizí, navzdory vši zbož-nosti a příležitostné citovosti. Na tomto úskalí budeme „trčet“ tak dlouho, dokud „nepochopíme“ a ne-přijmeme víc „srdcem“ než rozu-mem další podstatný element, či „druhý pól“. Krásně to vyjadřuje II. vatik. koncil: „...*Věřící pak si musí uvědomit, že pravá úcta nezáleží v neplodném a přechodném citu ani v jakési prázdne důvěřivosti, nýbrž že vychází z pravé víry, která přivádí k uznání důstojnosti Bohorodičky a vybízí k synovské lásce k naší Mat-ce...*“ (LG VIII, 67).

Teprve spojením obou elementů: „Matka Boží z Boží vůle Matka na-še“, můžeme „pochopit“, že marián-ská úcta do katolické církve nejen „neodlučitelně patří“, ale že je pod-statnou součástí její životnosti. (Pro-to satan dělá vše, co může, aby nás od ní odradil, aby ji v nás zničil nebo aspoň zkomolil...) Avšak k to-muto hlubokému „pochopení“ jsou všechny naše lidské, rozumové prostředky příliš krátké... „Velebím Tě, Otče, že jsi tyto věci skryl před mou-drými a

učenými, a že jsi je zjevil maličkým...“

2) „*Mariánská úcta... to není vů-bec kapitola pro začátečníky. Mám-li správně pochopit... pochopit..., musím vědět...*“

Nemíním podceňovat nutnou práci teologů, kterou Církev sv. po-třebuje a která by měla být pomocí i každému z nás, abychom netonuli v „neplodných citech“. A říkám sobě i vám, že jim v jejich práci musíme pomáhat i modlitbou. Jsme na téže lodi. A zatímco my „prostí věřící“ jsme víc vystaveni nebezpečí a poku-šení „citovosti“, oni jsou víc vystave-ni pokušení a nebezpečí „intelekt-ualizmu“. Všichni se musíme opírat o solidní učení Církve sv., a zároveň být otevřeni jak živé zkušenosti sva-tých, tak i té dnes čím dál častější „charizmatické zkušenosti“, kterými Duch sv. vede Církev, a v ní každého z nás, dál a dál, do dosud skrytých aspektů „celé pravdy“. K těmto zku-šenostem, k tomuto jeho vedení patří i ta předtím nevídaná přítom-nost Matky Boží, její působení a její slova na tolika místech světa zá-roveň...

Co tedy „musíme vědět a pocho-pit“? V podstatě jen jedno: Je nutné „pochopit“ a přijmout tu božsky jed-noduchou skutečnost, že ta velká, důstojná Matka Boží a Matka Církve je z Boží vůle zároveň mojí Matkou; a to nejen nějak abstraktně: je zcela blízkou, opravdovou, milující (a dej Bůh i milovanou) Maminkou. Pak je vše jiné: „Mariánská úcta“ (i když též výraz mi na této úrovni poněkud vadí, ale zatím asi jiný nemáme) je něčím zrovna tak podstatným pro můj život, jako je podstatný správný vztah dítěte, i toho už d o s p ě l é h o , k vlastní matce. O tom se nedisku-tuje, to se nedá naočkovat ani na-studovat, to se dá jen žít.

A kde tedy „mariánská úcta“ skutečně začíná?

- Začíná v Nazaretě, kde krátce po Zvěstování Boží posel oslovil i Josefa a řekl mu: „Neboj se přijmout Marii...“ (Mt 1,20).

- Začíná na Kalvárii, kde umíra-jící Ježíš řekl Janovi: „Hle, Tvá Matka!“.

- A pro každého z nás začíná v okamžiku, kdy tohle nejen „víme“, ale i „pochopíme“ a skutečně přijme-me, a to, opakují, víc „srdcem“ než rozumem:

Ona je skutečně mou Maminkou, kterou mi dal umírající Ježíš, která mě osobně miluje a proto i vychová-vá, učí, vede, vždy znovu a znovu pozvedá, a doprovází na celé mé životní cestě k Bohu.

Jsem přesvědčena, že teprve z této pozice, když byl objeven a na-stal osobní vztah, začneme skutečně a

správně hodnotit i všechny výsa-dy, kterými Ji Bůh obdařil kvůli své-mu Synu i kvůli nám.

3) Různá soudobá svědectví na-povídají, že tento takřka nový, zcela osobní přístup k Matce Boží je zvláštním darem Ducha sv. naší době: On, který „ví, co je ve shodě s Boží vůlí“ také ví, co my dnes po-třebujeme, abychom „mohli duchov-ně přežít“ (P.M. v Litm. 8.94). A ne-jen „přežít“, ale i růst a přinášet ovo-ce, být svědky a spolupracovníky, „živými nástroji“ Boží a Mariiny mi-losrdné Lásky: On ví, že potřebuje-me nejen „Ježíšovu Matku a Matku všech lidí“, ale i konkrétní, „drahou Maminku“ (Maman chérie), jak Ji nazývala Marta Robinová (1902 - 1981).

Zdá se, že mnoho lidí v sobě „ob-jeví“ tento dar při pobytu v Medž. nebo po něm. - Nedávno mi psala jedna řeholnice: „V Medž. jsem byla poprvé. To nejdůležitější pro mne, co mi dodnes zůstalo v srdci, se tý-ká mého intimního vztahu k Marii - Mámě, ale slovy se tu ani neodvažuji moc vyjadřovat; z toho, co se mi do-stalo, čerpám dodnes. Pro praktický život snad připomenu jen jedno: „Modlete se na moje úmysly a já se postarám o vaše...“ Tento návrh P. Marie mě velmi oslovil a poznamenal všechny moje další dny.“ - Když se vracel z Medž., jeden biskup říkal: „Jako kněz a biskup jsem často kázal o Matce Boží, ale až nyní jsem pochopil, že je i mou Matkou, zcela osobně“. - A jedna evangelička: „Pochopila jsem, že mám Mamin-ku.“ Dalo by se pokračovat...

„Pochopila jsem, že mám Mamin-ku.“ Tím se vše mění. „Mariánská úcta“ přestává být záležitostí pouhé-ho „vědění a chápání“, nebo naopak - sice zbožných, ale neplodných citů, a stává se něčím podstatným a živo-todárným, co zasahuje a ovlivňuje celé bytí, modlitbu i činnost, co nás vede, někdy přímo „nese“ jak k Bo-hu a k jeho Církvi, tak i ke všem bratřím a sestřám.

-MD-

Z POUTNÍCH MÍST

*Medžugorje, Všech svatých, 1994
Pochválen buď Ježíš!*

- Ivan se oženil 23. října. Žádný z vidoucích tam nemohl jet, ale P. Slavko zastupoval farnost. Manžel-ský pár odejel na svatební cestu... V polovině listopadu bude v Medžu-gorje, kde se usadí ve svém novém domě. Modleme se, aby uskutečnil tuto prosbu P. Marie:

„Vaše rodina ať je místem, kde se rodí svatost“ (24. 7. 1986).

- Koncem října mi Vicka říkala, že P. Maria projevuje touto dobou

v obličejí určitý smutek, protože, jak Ona říká, „jsou války v srdcích“. Darujme jí tento nádherný dar: přemáhejme satana v našem vlast-ním srdci tím, že zneškodníme ty subtilní bomby odmítání nebo hoř-kosti, které tam mohl položit.

- Jedna dospívající dívka přišla do Medž., ačkoliv P. Maria pro ni nic neznamenal. Po dvou dnech únav-né cesty autobus dorazil před ve-černí mši sv. a vedoucí ohlásil, že skupina jde na mši sv. a až potom do penzionu. Vyčerpaná, špinavá, zpcená dívka nemá jiné přání než: sprchu, večeri a

dobrou postel. Ne-rada vstoupí do kostela. Sotva udě-lala pár kroků, „plášť Panny Marie mě obalil,“ říká, „pocítila jsem Její nesmírnou něžnost, je to jako bych poprvé potkávala svou matku. Je to „super“, nyní Ona mě už neopouští, to změnilo celý můj život!“

Ano, drahá Gospo, Tvůj kostel je opravdu zvláštní...

Sestra Emanuela

MÁ CÍRKEV ČAS?

Okřídlený výrok v církvi, který má být protipólem hektického chvatu součas-nosti, je věta: „Církev má čas. Myslí ve staletích.“ Tím má být řečeno, že církev se zaměřuje k nadčasovému hodnotám a nenechá se iritovat pomíjivými lidskými zálibami. Z konce minulého a začátku tohoto století však víme, že toto ve své podstatě jistě správné heslo, může svádět také k promeškání kritické doby. Když se jedná o spásu duší, nemůže si církev dávat na čas, protože není odpovídná jen za lidstvo jako celek, nýbrž za každou generaci. Jestliže je jedna generace ztra-cena pro věčnost, dostává se následující generace do obrovských problémů. Když jeden člověk ztratí věčný

život, zahynou, lidsky řečeno, i jeho vnukové. Zpoždění, které způsobilo, že nebyla včas rozeznána svrchovaná naléhavost řešení dělnické otázky, mělo za následek, že se mohly rozšířit smrtelně nebezpečné bludy jako marxismus, které pak ve 20. století vedly k dočasnému ztročení poloviny zeměkou-le a stály život miliónů lidí, o široké duševní nákaze ani nemluvě. Důsledky této nákazy potřebují k překonání velmi dlouhou dobu a nástupkyňe bludných ideologií budou působit ještě v budoucím tisíciletí. V průběhu dějin dává Bůh lidem včas znamení. Patří však takřka zákonitě k lidské pohodlnosti, že je včas neroze-znává, protože zpochybňují jeho oblíbené výmysly. Být křesťanem

znamená být při-praven kdykoliv se rozloučit s tím, co si oblíbil, neboť takový má být vztah mezi člověkem a Bohem, jak nám to ukázal již před 4000 lety spravedlivý Abrahám. Na rozdíl od jiných světových názorů byl židovský světonázor dějinně zakotven. Ději-ny jsou ale také pokračování, další vývoj, nové objevování na základě smlouvy uza-vřené s Bohem. V jednom důležitém sporu se svými odpůrci řekl Ježíš v jeruzalém-ském chrámě: „Můj Otec působí stále.“ Stále působí i jeho Syn.

Křesťané a církev nemají tedy času nazbyt.
-la-

KRÁSNÉ JUBILEUM

Mnoho našich občanů směřuje ve středu a o sobotách k Českému Těšínu. Přijíždějí vlaky, autobusy, auty. Nedávno v sobotu odhadovali počet autobusů až od Plzně a ze Slovenska na jeden tisíc a počet „turistů“, kteří překročili česko-pol-skou hranici na stošedesáttí tisíce! Všichni směřovali na slavnou burzu, kde je možno koupit všechno a pod-statně levněji než u nás.

Nechci však psát o obchodech. Nahlédneme nejprve do dějin města Těšína, kde se narodil bl. Melichar Grodeckí, jezuita-košický mučedník. Těšín se vypíná na malebném sva-hu, na pravém břehu řeky Olzy či Olše. Je zde historický kostel sv. Maří Magdaleny, několik menších kostelů, klášterů, historické náměs-tí, věž knížat Piastů. Na levém břehu byla podstatně menší zástavba.

Změna nastala, když se začala stavět košicko-bohumínská dráha. Na levém břehu bylo vystavěno ná-draží a tím okolo něj vznikla nová městská čtvrť. Přicházeli noví lidé a tím vznikla potřeba stavby nového kostela. Otcové jezuité vystavěli kos-tel, zasvěcený - což je typické pro pontifikát papeže Lva XIII. - Bož-skému Srdci Páně podobně jako i nový kostel v Novém Bohumíně

a svou rezidenci. Kostel vysvětil vra-tislavský arcibiskup kard. Jiří Kopp v roce 1894.

Těšín se rozrůstal do šíře i do krásy. Po první světové válce, po vzniku ČSR a Polské republiky na-stalo rozdělení Těšínska a z Těšína vznikla dvě města ve dvou státech: historický Cieszyn a nový Český Těšín. Ve farnosti Český Těšín pra-covali otcové jezuité. Po druhé svě-tové válce (za války to bylo zase jed-no město Teschen) převzali duchov-ní správu světší kněží a v r. 1947 vznikla v Čes. Těšíně Apoštolská ad-ministratura pro čl. část arcidie-céze vratislavské. Prvním a posled-ním apoštolským administrátorem byl prelát Dr. František Onderek.

Apoštolská administratura zanik-la vtělením do arcidiecéze olomouc-ké. Po listopadu 1989 se do Čes. Těšína vrátili otcové jezuité. Za vy-datné zahraniční pomoci se pustili do velikého díla: obnovy rezidence a výstavby exercičního domu. V neděli 30. října 1994 se konala veliká slav-nost: sto let od posvěcení kostela Bož. Srdce a posvěcení nové budo-vy. Přijeli vzácní hosté: papežský nuncius Coppa, arcibiskup-metro-polita olomoucký Graubner, biskup ze sousední polské diecéze Bielsko - Biala

Rakoczy, světící biskup praž-ský Lobkowicz, představení řádu SJ z Říma, hosté z Polska, český pro-vinciál, ze Slovenska, převor z Břev-nova, těšínský rodák O. Prokop Siostrzonek OSB, mnozí kněží, řá-dové sestry, zástupy věřících. Věřící během koncelebrované mše sv. zpívali česky i polsky, naslouchali skvělé varhanní hře a zpěvu sborů, rozjímali spolu s o. arcib. Graub-nerem o významu rodiny, o význa-mu společenství, které se vytváří okolo oltáře při slavení eucharistie.

Po projevech hostů, provinciála Čupra a rektora Zubka se všichni v průvodu odebrali k posvěcení no-vého exercičního domu a rezidence. Dům posvětil papežský nuncius a jelikož již bylo po dvanácté hodině, oznámil všem radostnou zprávu o nominaci arcib. primase praž-ského Mons. Vlka Sv. Otcem, Janem Pavlem II. na kardinála.

Miloslav Klisz

Prázdniny. Prázdniny tak horké a suché, že byly unaveny nejen rostliny kořenící pod povrchem, ale už i stromy kořenící hluboko, že sanitky najezdily dvakrát tolik kilo-metrů, a děti se radovaly jen tehdy, vyváděly-li v rodinném bazénu u dědečka a babičky. Večer v tom horku nevybízí k spánku a ráno je malátné teplem a nehybným vzduchem.

Je neděle, den Páně. Pro vnoučata na prázdninách je to vlastně den vyjimečný: mají povinnost navíc, protože škrabání brambor a umývání nádobí neujdou, a musí jít do kostela. Ne že by se jim nechťelo a že by se vzpěchovaly. Vstanou velmi ochotně, urychleně odbudou raní toaletu, protože čas už pokročil. A i když jindy raději jdou pěšky, v tom vedru se ochotně svezou autem.

Je 7,45; třicet minut před cinknutím zvonku u sakristie. Právě se v kostele začínají modlit růženec, kterého se rádi zúčastňujeme. Dnes přijdeme později, protože pro děti by to byla příliš velká zátěž, a protože my musíme ještě zaktualizovat obsah skříňky u vchodu do kostela.

Babička a přítomné matky po-bízejí děti, aby zasedly ke snídani. Ty se nebrání, a nikdo nechápe bručení okřikovaného dědy, protože na to, aby se nasnídali, mají přece právo. Do okamžiku, kdy přijmou tělo Páně, zbývá přece rozhodně více než nařizená jedna hodina. Tím spíše, že dnes bude aspoň 15minutová homilie. A tak i opozdílci, kteří se dostaví ke snídani s několika-minutovým zpožděním, musí závodit se sousty a loky, aby moc nepřekročili onen šedesátiminutový limit, který jim byl dán laskavostí církevních otců na II. vatikánském koncilu. Co kdyby se těmto zdravým, dobře živým dětem, něco stalo! Vzpomeň si, dědo, na kolaps onoho vytáhlého ministranta v narvaném kostele při návštěvě biskupa!

S jedním okem na hodinkách a druhým v hrnku kakaa sledují děti svůj běh o závod. Jsou to hodné děti, ze vzorných křesťanských rodin, ministranti, skauti, zpívají ve škole. O letošních prázdninách už vedly na

táboře mladší dívky a hoši pracovali zdarma na stavbě kostela. Co bys dědo, ještě chtěl? Nebud' bručoun!

Jsem doopravdy bručoun. S přibývajícím potížením stárám jsem si nějak přestal rozumět s dětmi, které mi bývaly celý život potěšením, a které se na mne dříve jen lepily. Do radosti z jejich autorského představení po-hádky „Sůl nad zlato“, moderně přerušovaného reklamními vstupy, se mi vsunují obavy z diskontinuity, nesouvztažnosti, kterou sají dnešní děti denně z obrazovky. Těžko snáším jejich neúctu k práci jiných, třeba i jen v listu ledabyle počmáraného papíru, nebo ve zbytcích na talíři. Těžko snáším jejich zálibu v ubíjejících komiksech a násilnic-kých seriálech v televizi. Těžko snáším jejich periodické několikadenní vstupy vášnivých her karetých či počítačových. Těžko snáším i jejich handrkování se s Kristem o pár vteřin „půstu“.

Vzpomínám na své mládí, kdy půst před sv. přijímáním trval od půlnoci, a když jsme šli na „devátou“ či „desátou“, nikoho nenapadlo proti němu něco namítat. Jistě i proto, že jsme na něj byli zvyklí. Naše otázky se týkaly spíše určení půlnoci: platí čas středoevropský, letní, nebo astronomický? Ten se shoduje se SEČ v Praze, zatímco v Brně nastává půl-noc o 4 minuty později. Pak byly zavedeny večerní mše svaté s povinným postem tříhodinovým. A to se považovalo za úlevu, mnohdy i zbytečně dlouhou, protože člověk za ty tři hodiny ještě řádně nezlačněl.

Vždyť jsme vzali za své, že ke stolu Páně je třeba jít „úplně lačni, počestně oděni a v posvěcující milosti“. Brali jsem to jako jakousi „kompensaci“, zmírnění bolesti Spa-sitele, jako jakési cvičení v lásce. K hladovému, zbičovanému, ukřižovanému Kristu, slibujícímu chléb života, přece nepůjdeme dokulata napapání!

Už nevím, kde jsem četl nejkratší definici lásky, kterou v současné době považuji za nejužitečnější:

„Láska je ochota k oběti.“ Láska není miliskování ani vylévání citů.

Podstatou lásky nejsou krásná slova ani pohlazení. Láska je, stejně jako víra, věcí vůle. Bez vůle je to sebeláska, která je tou dálnicí do pekla, jak se nazývá jedna ruská píseň.

Úpadek ochoty k oběti můžeme považovat za hlavní kořen současného celosvětového úpadku mravního, duševního i duchovního. Vede ke ztrátě kořenového systému, který začíná vláskovitými nitkami, které jsou nepracovitějšími a nejdůležitějšími orgány výživy duše, která jimi saje vodu živou. Tedy takových maličkostí, jako když se handrkujeme s Kristem o sousto navíc. Že Jej vystrkujeme z běžného života a nehledáme u Něj odpověď na otázky každodenní. Kde je kořen nevhodných minisukní, vzadu s rozparkem do výše kostrče nositelky obětních darů? Kde pramení rozšiřující se mínění o zbytečnosti svátosti smíření i nutnosti být v milosti posvěcující při hostině našeho Pána?

Ochota přijmout kříž oběti je nepominutelným požadavkem Kristova učení: „Kdo chce za mnou přijít, zapírá sám sebe, vezmi denně svůj kříž a následuj mne!“ (Lk 9,23). Tam, kde tato ochota chybí, kde se nezná, nezasadí, nepěstuje, nerozvíjí, necvičí od malička, tam je těžko předpokládat vertikální zlom vzhůru v důležité situaci. Zavíráme-li před Kristem své srdce sebeláskou, neotvíráme-li se Jemu - Lásce, pak jej necháváme stát v úzkosti osamění a krvavém potu Getseman.

Učit děti přinášet a dávat sebe ve svých darech není výchovou k mrzoutství, bolestícnosti, smutku, ale výchovou k pravé radosti. TGM kdysi napsal: „Mít radost z radosti jiných, je jednou z největších lidských radostí.“ Sluší se k tomu dodat slova Kristova: „I vy máte nyní zármutek, ale opět vás uvidím a vaše srdce se bude radovat, a vaši radost vám nikdo nevezme“ (Jan 16,22).

SVÁTEK POSVĚCENÍ LATERÁNSKÉ BAZILIKY

Dne 9. listopadu t. r. si Církev připomněla posvěcení lateránské baziliky přesvatého Spasitele v římském Lateránu. Baziliku postavil císař Konstantin a papež Silvestr I. ji posvětil před 1670 lety, v roce 324. Během staletí byla několikrát (po požáru, zemětřesení a drancování v době válek) přestavována nebo upravována. Po velké rekonstrukci před 1090 lety, v roce 904, byla také zasvěcena sv. Janu Křtiteli a sv. Janu Evangelistovi. Poslední přestavba se uskutečnila v pozdním baroku před 270 lety.

V lateránské bazilice bylo konáno pět církevních sněmů. První lateránský

koncil se konal v roce 1123 za papeže Kalista II. Řešil spor o investituru a schválil vormský konkordát. Druhý církevní sněm v Lateráně, svolaný Inocencem II. v roce 1139 zahladil následky rozkolu a zpřesnil předpisy o papežské volbě. Třetí lateránský koncil za Alexandra III. v roce 1179 volil papeže a jednal o církevních reformách. Papež Inocenc III. svolal čtvrtý lateránský sněm v roce 1215, který velkou účastí biskupů a dalších církevních představitelů předstihl všechny předcházející sněmy. Nechyběli ani východní patriarchové a vyslanci panovníků. Předním úkolem shromáždění bylo odsouzení bludů o svátosti oltářní,

dále problémy křížových výprav do Svaté země za účelem jejího osvobození. Křesťanům byla uložena povinnost, alespoň jednou do roka přijmout svátosti. Pátý lateránský koncil byl svolán Juliem II. v roce 1512 a byl ukončen papežem Lvem X v roce 1517. Jeho posláním bylo schválení několika reformních dekretů, konkordátu s Francií a plánu na obnovu svatopetrské baziliky. Tato doba byla velmi příznivá pro uplatnění umělců, jako byli Michelangelo, Bramante, Rafael aj.

Stanislav Zeman

DRAHÝ RYANE...

Narodil jsi se před šesti týdny. Tak ráda pozoruji, jak reaguješ na svět kolem sebe. Jsem vzrušena, když se na mne podíváš svýma bystrýma očkami a sladce se usmíváš, je to tak pokojné vidět Tě dřímat v mém náručí a tak uspokojující Tě potěšit, když p l á č e š ; o tyto radosti jsme byli Ty a já málem ošizeni. Když jsi byl v mém lůnu tři a půl měsíce, skoro jsme o Tebe přišli.

Bylo to v sobotu ráno a já z ničeho nic začala krvácet. Tvůj tatínek mne honem vezl do nemocnice a já se cestou modlila a snažila zdržovat slzy.

Když jsme přijeli do nemocnice, slyšela jsem tlouci Tvé srdce. Ten nádherný zvuk mi dodal naději, ale když přišel lékař, řekl, že praskla plodová voda. Vždycky jsem slyšela, že když se protrhne plodová voda, není jiné cesty, než že se dítětko musí narodit. V té chvíli jsem se tedy vzdala veškeré naděje, že přežiješ.

Moje utrpení bylo hrozné! Ztráceli jsme člena rodiny!

Začala jsem cítit porodní stahy. Přicházely každé dvě minuty a krvácení pokračovalo. Doktor řekl, že je třeba udělat kyretáž, což jak jsem věděla, znamená vyřezání a vyškrobání vnitřní tkáně dělohy. Vzpomněla jsem si na tlukot Tvého srdce a řekla jsem: „Ne, tomu dítětku ještě tluče srdce, bude cítit bolest.“ I když jsem byla jista, že Tě ztrácím, nechtěla jsem, abys ukončil svůj život v bolesti.

Lékař měl starost o mě, protože jsem ztratila tolik krve, ale měl tolik soucitu, že řekl: „Dáme vás na soukromý pokoj, třeba to vyjde samo. Ale nemohu vás tak nechat dlouho, proto-že máte velkou ztrátu krve a

nakonec bude nutno vzít dítě, abychom zachránili vás.“

Pochopila jsem, že se musím na situaci dívat reálně, a tak jsem řekla doktorovi, že až se dítětko narodí, chci, aby se s ním jednalo s úctou. Chci, aby bylo pokřtěno a pohřbeno.

Doktor tiše řekl: „Nevím, jak to půjde, protože stát uznává plod jako dítě až od 5 měsíců vývoje - ale ze-ptám se na to.“

Trochu mne to rozzlobilo, když jsem slyšela, že bude stát rozhodovat, zda jsi miminko a tak jsem řekla doktorovi: „Když mohou pohřbívat psy, mohou pohřbit i toto dítě.“ (Později mě můj bratranec kněz ujistil, že jsem měla právo vyžadovat pohřeb dítěte.)

Brzy po přeložení na soukromý pokoj jsem si uvědomila, že bylo krvácení čím dál tím slabší a stahy přestaly. Doktor se přišel podívat, jak mi je. Když jsem mu řekla, že se nic neděje, řekl, že přijde znovu s ultrazvukem.

Přišel a já úzkostlivě pozorovala obrazovku. Byl jsi tam, stulený v mém lůně a po-hyboval ručičkami a nožičkami, plný života.

Doktor s překvapením zjistil, že se zárodečná blána zacelila a zůstalo dost plodové vody, abys v ní byl, Ryane, bezpečný. Také placenta byla stále v pořádku. To byla nádherná zpráva! Doktor řekl: „Vypadá to, že stále ještě máte dítětko.“ A tak něco, co začalo jako „noční můra“, skončilo zázrakem. Mysleli jsme, že jsme Tě ztratili, ale Pán Bůh nám Tě vrátil. Druhý den ráno jsem šla domů, ale lékař řekl, že mám být v posteli. Zůstala jsem v ní tři a půl měsíce. (Po prvním měsíci ukázal ultrazvuk, že se placenta posunula od děložního hrdla a lékař předpokládal, že právě to bylo příčinou krvácení.)

Později mi doktor řekl: „Vy jste můj zázrak, tenkrát v nemocnici jsem nevěřil, že to zvládnete.“ Byl by býval spokojen, kdybych Tě donosila do 8. měsíce, ale Ty jsi se, Ryane, narodil jen dva týdny před termínem, jako naprosto zdravé miminko o váze 3332 g. Když Tě chvíli po narození položili na moje břicho a já viděla, jak dýcháš své první doušky, má první slova byla: „Díky, Pane Bože.“

Když jsem šla k lékaři na první kontrolu, přinesla jsem Tě s sebou, abych se pochlubila. Doktor vyprávěl sestře, co se stalo, když jsme Tě téměř ztratili, a řekl: „Mrazí mne, když si pomyslím, co se mohlo stát.“ Když já myslím na to, co se mohlo stát, jsem vděčna, že mě naučili respektovat život a že mne Pán Bůh vedl a zachránil Tě.

Jsem tak ráda, že Tě smím poznávat a milovat. Raduj se ze svého života, Ryane!

Ryan se narodil Monice a Markovi Radelovým 20. srpna 1991.

*Monica Radelová
(přetištěno ze Zpráv LPP)*

NUTNÁ VĚTŠÍ POZORNOST

Nakladatelství Portál vydalo knihu, kterou lze spatřit ve většině kato-lických knihkupectví. Jmenuje se „City, sexualita, Aids“ a jejím auto-rem je francouzský specialista H. Joyeux. Tato kniha není vždy v sou-ladu s katolickou naukou, i když je mnohdy jako taková doporučována. Např. na str. 16 a 17 přináší

lživé a velmi škodlivé informace určené chlapcům a dívkám od 13 let. Zdůrazňuje se tam „spolehlivost“ kondomu, díky kterému prý nositel viru Aids nemůže nakazit svou partner-ku. Již několikrát jsme na stránkách

Světla publikovali výsledky výzkumů odborníků, které svědčí o opaku. Po-dle nedávného vyjádření oxfordské-ho střediska pro sledování antikoncepčních metod 100 mužů infikovaných Aids nakazí při používání kondomu minimálně 35 žen za rok. Člen francouzské Akademie věd prof. Lestradet píše v lékařském deníku „Le Quotidien Médecin“, že kondom je určitou ochranou jen pro muže, neboť v heterosexuální skupině se infikuje virem HIV třikrát více žen než mužů a epidemie se šíří v dů-sledku neseriózní a nepravdivé re-klamy.

Dále se v knize určené 13 až 15letým od str. 43 podrobně popisuje masturbace chlapců i dívek, aniž se zdůrazňuje, že jde o hřích.

Katolická nakladatelství by měla věnovat větší pozornost výběru knih, které připravují k vydání. Soulad s morální naukou církve a postojem Sv. Otce by měl být jedním z prvo-řadých kritérií, zvláště v tak citlivé oblasti, jakou je výchova mladé ge-nerace.

-rm-

KE KNIZE MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

DOPIS Z ŘÍMA

ThDr. Josef Benáček, známý z relací vatikánského rozhlasu, píše P. Pavlu Zíbalovi, autorovi knihy „Šéfe, znáte Želiv?“.:

Přečetl jsem s velkým zájmem Tvou knihu. Je dobře, že jsi vzpo-mínky na ta trpká léta v Želivě a Hájku napsal a vydal. Dnes se na hořkou minulost snadno zapomíná. Tvé vzpomínky na Želiv jsou napsá-ny velmi poutavě. Čtou se, promiň mi to

přirovnání, jako napínavá dete-ktivka. Při tom však vyprávíš o těch tvrdých a ponižujících letech ne-jenom bez nenávisti k mučitelům, ale naopak s hlubokým křesťanským a kněžským pohledem. Vzpomínal jsem si při četbě knihy na to, co nám říkával P. Šuránek v semináři o „kněž-ské spiritualitě“.

Překvapil jsi mne, a musím říci radostně a také trochu egoisticky, že jsi úvodem ke knize uveřejnil i mou báseň: „Modlitba kněze v Želivě ve

svaté noci“. Dověděl jsem se, že i můj strýček Leopold Benáček byl v Želivě internován, pokusil jsem se tehdy vcítit se, byť zdaleka, do duše kněze, který prožívá Svatou noc narození Spasitele v nuceném odlouče-ní od svých věřících. Bůh Ti žehnej. Tvůj v Kristu

Josef Benáček, Řím

Proč máme málo kněžských a řeholních povolání? Protože nikdo nechce nic slyšet o ideálu panictví a panenství, mládeži se vychvaluje jen manželství, při čemž se však nemluví o manželství, ale o „lásce“, ale nemyslí se na lásku, nýbrž pouze na rozkoš, jak o tom píše jeden rozšiřovaný leták: „Právo na rozkoš a neomezený sex se musí konečně zabydlet i v církvi.“

Jaká nezodpovědnost zaznívá z těchto slov!

Rudolf Graber, řezenský biskup

Papež Pius XII. jasně předvídal současnou krizi v církvi. To potvrzuje mimo jiné citát z dopisu hraběti Jindřichu Petrovi Galeazzimu, který byl důvěrným spo-lupracovníkem papežovým, jemuž se svěřoval se svými starostmi, které jej sužovaly na konci jeho pontifikátu:

„Slyším kolem sebe novotáře, kteří by chtěli zbořit církev svatou, kteří chtějí uhasit plamen, jímž církev osvěcuje celý svět, šlapou po jejím duchovním pokladu a chtějí by zatratit celou její dějinnou minulost.“

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ...

K PŘÍSPĚVKU „NAPIŠME SVŮJ NÁZOR!“

Ve 44. čísle Světlo uveřejnilo do-pis, který jsem odeslal firmě vyrábějící svíce jak pro naše kostely, tak svíce pod obchodním názvem „sv. Mikuláš - penis“. Dotyčná firma mi zaslala odpověď, z které cituji:

Vážený přítelé.

Jsmo velmi potěšeni Vaším zá-jmem o jméno a čest naší firmy, za což Vám upřímně děkujeme.

Zároveň nás znepokojuje to, že se jeden z našich výrobků dotkl lidské cti a pravděpodobně i Římskokato-lické

církvě. Bohužel nejsme navrho-vatelé tohoto výrobku, ale jen výrob-ci. Forma na tento druh výrobku byla dodána soukromou firmou a bohužel našel své zákazníky i u nás. My ne-dokážeme změnit mentalitu lidí, kte-rým se takové zboží líbí. Vyrábíme jen takové výrobky, o které je zájem. Můžeme Vás však ujistit, že po prv-ním negativním ohlase na tento vý-robek byla forma z výroby stažena a vrácena zadavatelské firmě. ... Vý-robek, který Vás přiměl k napsání dopisu, zde nenajdete.

S pozdravem

Sdružení podnikatelů
firmy UNIPAR
zastoupeno obch. manager
Miroslav Šupler

Inkriminovaný výrobek tedy, bu-deme-li věřit panu manažeru, již není vyráběn a prodáván. Po této stránce „Díky tobě, Pane!“

Na druhou stranu však dopis od-haluje další otrěsnou věc: je u nás ochota vyrábět a prodávat cokoliv (skutečně úplně cokoliv?), co někdo koupí. Dnes to, zítra něco jiného.

Nevím, kolik lidí této firmě na-psalo, ale věřím, že to zdaleka neby-ly jeden nebo dva dopisy. Posuďte sami: můj dopis firmě jsem odeslal a - v podstatě se nic nedělo. Světlo dopis otisklo 30. října - a do týdne firma UNIPAR odesílá namnožený dopis!

Domnívám se, že když budeme mlčet, trpně tyto věci snášet a nijak se nepřičiníme modlitbou, ale i jiný-mi skutky (např. protestním dopi-sem - podle toho, kdo jak může), část viny pak padne i na nás. Nedo-puštěme to. Buďme solí a kvasem.

Jaroslav Novotný

ZPRÁVY Z OLOMOUCKÉ ARCIDIECÉZE

Duchovní adopce s Matkou Terezou

Uzávěrka zasílaných žádostí o duchovní adopci je ke dni 26. 11. 1994 (konec církevního roku). Po tomto termínu budou všechny odevzdané přihlášky předány Matce Tereze.

Matka Tereza ve svém dopise z května loňského roku požádala o jména kněží, kteří by mohli být „duchovně adoptováni“ sestrami kde-

koliv na světě. Tato snaha se nazývá „Veroničina pomoc kněžím“. „Stejně jako Veronika pomohla Ježíši při cestě na Kalvárii, chce i každá sestra pomoci v kněžském životě svému 'a-doptovanému knězi', a to modlitbou za něho, obětí, utrpením a dobrými skutky,“ píše Matka Tereza. Takto bylo již adoptováno více než 30 tisíc kněží. Každá sestra přijme

jméno „svého“ kněze, každý kněz dostane jméno „své“ sestry. Nebude jina ko-respondence, pouze duchovní spojení v Ježíšově Srdci skrze Marii.

(podle ACO)

Odhalení pamětní desky P. Pia Parsche

Olomouc: Dne 7. listopadu 1994 byla ve farním chrámu sv. Filipa a Jakuba v Olomouci - Nových Sa-dech odhalena pamětní deska při příležitosti 110. výročí křtu P. Pia Parsche v tomto kostele.

P. Pius Parsch svými myšlenkami připravoval liturgickou obno-vu, která

byla dovršena II. vatikán-ským koncilem.

Slavnostnímu setkání byli přítomni prof. Dr. Norbert Höslinger z Vídně, doc. ThDr. Ladislav Tichý, Mons. Peřík, vedení CMTF Olo-mouc a lidé z farnosti.

**Z DIÁŘE
ARCIBISKUPSTVÍ
OLOMOUCKÉHO**

19. listopad - SO - 9.30 hod., Šum-perk - setkání mládeže (bisk. Josef); 15.00 Prostějov - setkání mládeže (arcib. Jan)

20. listopad - NE - 10.30 hod., Skřípov - 150 let posvěcení kostela (bisk. Josef)

26. listopad - SO - 10.00 hod., Medlov - kněžské svěcení (arcib. Jan);

ZPRÁVY Z KRÁLOVÉHRADECKÉ DIECÉZE

Postava Arnošta z Pardubic,

prvního pražského arcibiskupa má své místo v dějinách církve i naší vlasti. Svou mimořádnou osobností upozornil na sebe tento arcipastýř i daleko za hranicemi Čech.

Město Pardubice na něj nezapomnělo. Primátorka ing. Hana Demlová uspořádala v sobotu 5. 11. 1994 pěknou slavnost, aby nejen pardubičtí vzpomněli na svého slavného rodáka, ale abychom se my všichni na jeho duchovní a společenský profil zadívali pohledem přítomnosti. K účasti paní primátorka pozvala i pražského arcibiskupa Miloslava kardinála Vlka a sídelního hradeckého biskupa mons. Otčenáška. Oba pozvání rádi přijali. Otec kardinál už proto, že Arnošt z Pardubic byl jeho předchůdcem na pražském stolci a biskup Karel proto, že Pardubice jsou po Hradci Králové druhým největším městem v jeho diecézi.

Primátorka Hana Demlová přivítala oba pastýře církve v sále radnice. Velmi si považovala toho, jak řekl otec kardinál, že cesta do Pardubic je jeho první mimo diecézi po jmenování do kardinálského sboru. Řekla m.j., že pro Pardubice je to první historicky zachytilná událost, kdy kardinál řekl, že v dobách nedávno minulých se tolik lidí snažilo vykořenit člověka z jeho historických základů. To se nepodařilo a nepodaří, protože Evropa bez křesťanských základů by přestala sama sobě rozumět.

V arciděkanství kostele sv. Bartoloměje, za účasti představitelů města a velkého počtu věřících po-přál

hradecký biskup i jako senior biskupského sboru panu arcibiskupuovi ke jmenování kardinálem. Pak sloužili Jeho Eminence pan kardinál s biskupem Karlem a kněžími mši svatou. I tam se ukázalo velmi pěkné sepejetí mezi církví a zástupci veřejného života, oč před tolika sta-letími usiloval pardubický rodák arcibiskup Arnošt. V homilii dr. Vlk uvedl, že Arnošt z Pardubic se nám, lidem této doby, stává zrcadlem, abychom se ve světle minulosti, to-ho, co v ní bylo pozitivního, podívali do naší současnosti. Když na konci mše sv. řekl pan kardinál, že Pardubice, právě proto, že mezi nimi a Hradcem už tak dlouho existuje rivalita, by mohly být východočeské metropoli příkladem, otec Karel vtipně dodal, že i pardubičtí se mohou v leccems učit od hradeckých. A otec arcibiskup to pěkně do-plnil, že vzájemná rivalita obou měst by se měla stát harmonickým souzvukem, v jehož kráse a plodnosti se mohou vytvořit velké věci.

Po obědě si vzácní hosté prohlédli architektonicky zajímavé partie města. Samozřejmě, že novináři si ne-nechali ujít tuto nevšední událost a pozvali pana kardinála k tiskové konferenci. Závěr dne byl v budově radnice zakončen přednáškami P. Jaroslava Šimka, prof. Kotyka a ka-novníka Václava Zemance prokládanými zpěvem dětského sboru a vystoupením studentů pardubické konzervatoře. Východočeský biskup zasadil slavnostní výroční připomínku do letošních dalších výročí: Monte Cassino, Varšavské a Slovenské povstání a vylodění spojenců v Nor-mandii a současnou pastorační cestu Svatého

Otce na Sicílii. Jeho plamenná výzva byla obrácena proti organizovanému zločinu na tomto ostrově a je i výzvou jít rovně a sta-tečně proti jakémukoliv zlu.

Ti, kdo se na slavnosti účastnili, si uvědomovali, že postavy minu-losti, mezi něž patří Arnošt z Pardubic, mají co říci našemu národu, našim farnostem, diecézím i našim biskupům. Všichni si mohli na závěr říci: „Deo gratias“ nejen za to, že církev má dost osobností, které zůstávají lidstvu trvalým věnem a že je povinností nás, křesťanů tohoto dějinného období, nenechávat se pou-ze inspirovat odkazem těchto vel-kých postav dějin, ale sami svým životem se stávat svědky Kristova evangelia.

BHK

**Z DIÁŘE
ARCIBISKUPSTVÍ
PRAŽSKÉHO**

20. listopad - NE - 9,15 hod. katedrála sv. Víta, slavnost Ježíše Krista - Krále, zakončení oslav 650. výročí položení základního kamene dnešní gotické katedrály (kardinál Miloslav Vlk);

21. listopad - PO - operace šedého zákalu (biskup Škarvada).

(podle ZPA 11/94)

Světová konference náboženství pro mír

Vatikán: Promluvou papeže Jana Pavla II. začala ve Vatikánu 6. Světová konference náboženství pro mír. Po zahájení v Římě pokračuje na 900 delegátů v jednání v severoitalské Rivě del Garda. Jsou přítomni křesťané, židé, muslimové, buddhisté, hinduisté a příslušníci jiných vyznání. Porady trvají do 11. listopadu pod heslem „Uzdravit opět svět: Náboženství pro mír“. Papež Jan Pavel II. pokračuje v linii započaté modlitebním setkáním v Assisi v roce 1986.

Na setkání se z katolické strany účastní kardinál Francis Arinze, prezident Papežské rady pro mezináboženský dialog, a kardinál Carlo Maria Martini (Milán). Anglikán-skou církev zastupuje jihoafrický arcibiskup Desmond Tutu, Světovou radu církvi její generální sekretář Konrád Reiser. Z politiků jsou pozváni prezident Václav Havel a bývalý americký prezident Jimmy Carter. (TISK ČBK Praha)

Nejistota pro řehole v Rusku

Ačkoliv katolické řeholní řády a kongregace mohou v Rusku svobodně pracovat, přece jen je právně jejich situace nejistá. Zákon stanoví, že konkrétní řeholní společnost může být uznána jen tehdy, když jejich nejméně deset členů je ruské národnosti. To se stává pro většinu řádů komplikací, neboť členové jsou převážně cizinci. Přesto se život řeholí v Rusku utěšeně rozvíjí. Salesiáni nedávno otevřeli v Petrohradě první školu pro výuku zacházení s počítači. Současně s katolickými zintenzivňují svoji aktivitu i pravo-slavné kláštery, nedaleko Omsku byl například otevřen monastýr na místě bývalého komunistického koncentračního tábora. Tuto myšlenku podpořila i katolická organizace pro pomoc východní Evropě „Kirche in Not“. V tomto lágru zemřelo za Staliny čtyři čtvrt milionu lidí hladem nebo byli zastřeleni.

Biskup prostředníkem

V Mexiku opět vzrůstá napětí mezi vládou a rolníky ve státě Chiapas. Katolický biskup ze San Cristobalu Samuel Ruiz Garcia se stal znovu prostředníkem mezi oběma stranami.

Cena pro Matku Terezu

Matka Tereza z Kalkaty obdržela v Římě mezinárodní U Thantovu mírovou cenu za svoji službu lidstvu. Tu jí udělil jménem výboru indický filozof Srí Chinmoy.

První číslo "You"

Mezinárodní alternativní mládežnický časopis „You“, určený mladým lidem od 13 let do 25 let, začal vycházet také v polštině. Doposud byl vydáván jen v anglické, španělské a německé verzi. Jeho šéfredaktorem je kytarový zpěvák Paul Lauer z Los Angeles. Časopis chce přiblížit mladým lidem známé osobnosti ze světa populární hudby a sportu, současně ale odpovídat na základní otázky života v duchu katolické morálky a autentické nauky Církve. Chce zejména ukázat mladým lidem, že sexuální zdrženlivost před manželstvím je možná.

PRO POMOC NEJCHUDŠÍM

Představitelé katolické církve v Irsku navrhli, aby církevní instituce, zejména řeholní, iniciovaly samy zakládání drobných podniků, které by pomohly ekonomicky nejchudším lidem z periferie společnosti.

Několik milionů modliteb

Více než tři miliony modliteb Otčenáš a Zdravas vyslali k nebi katolíci arcidiecéze Newark poblíž New Yorku za Sv. Otce Jana Pavla II. Tento duchovní dar mu měli odvézt představitelé katolického laickátu u příležitosti jeho plánované cesty do USA. Modliteb se účastnil také arcibiskup Newarku mons. Theodore McCarrick.

Greinacher vyzývá k poslušnosti

Biskup německého Stuttgartu Walter Kasper opakovaně vyzval k poslušnosti profesora teologie z Tübingenu Norberta Greinachera, který vyzval věřící, aby na „protest“ proti nepovolení kněžského svěcení žen bojkotovali bohoslužby. (Tag des Herrn)

Mír není utopie

U příležitosti shromáždění Papežské rady pro spravedlnost a mír 29. září Sv. Otec Jan Pavel II. mimo jiné řekl: „Před několika týdny, kdy jsem plánoval své návštěvy v Sarajevu a Záhřebu, jsem si naléhavě uvědomil, jak mnoho potřebuje Evangelium míru modlitbu a výzvy k odpuštění. Toto úsilí o mír musí vést v rámci pastoračního poslání Církve u všech věřících ke stále konkrétnější angažovanosti...“ Papež v této souvislosti také vzpomněl sociální nauku Církve a její téze o nacionalismu: „Sociální nauka Církve uznává při-

slušnost k nějakému národu jako hodnotu. Rozhodně však odmítá pohled těch, kteří ji chápou jako faktor konkurence a protikladu. Je třeba mnohem více usilovat o to, aby v kulturách národů a vlád se rozvíjel smysl pro mezinárodní společenství v duchu solidarity...“

Zasedání českých a slovenských biskupů

Banská Bystrica - Badin: V bu-dově diecézního semináře 8. listopadu společně zasedali biskupové obou států za přítomnosti papežského nuncia v ČR Mons. Giovanniho Coppy.

V úvodu předseda BK Slovenska biskup Baláž (Ban. Bystrica) blahopřál pražskému arcibiskupu Milo-slavu Vlčkovi k jeho jmenování kardinálem. Poté se biskupové vzájemně informovali o společenské situaci v obou republikách a o vnitřní situaci církve. Zvláštní pozornost věnovali pastorační mládeže a působnosti sekt, které svým způsobem využívají touhy po duchovním životě. Při posuzování sdělovacích prostředků, které církev sama provozuje nebo s nimi spolupracuje, vyslovili požadavek vydávat pravidelně zprávy o činnosti diecézi a důležitějších aktivitách, pořádat tiskové konference a besedy a neformální setkání s novináři.

Dále mluvili o možnosti návštěvy Sv. Otce Jana Pavla II. v r. 1995 v obou státech. Shodli se na užitečnosti společných zasedání obou biskupských konferencí jednou za rok a na vzájemné účasti na celonárodních poutích na Velehradě a v Nitře. Vhodná jsou také setkání na diecézní úrovni.

Arcibiskup Jan Graubner referoval o účasti slovenských biskupů na bohoslužbách a přednáškách konaných jednou měsíčně v Ostravě. V rámci příprav svatovojtěšského jubilea pracuje mezinárodní komise, která připravuje přednášky, publikace a celoevropskou pouť v roce 1997.

Odpoledne skončilo společné zasedání a oba sbory pokračovaly v oddělených zasedáních.

(TISK ČBK Praha, P. Mil. Fiala)

ZPRÁVY TISK ČBK PRAHA

REAKCE ČELNÍCH PŘEDSTAVITELŮ NA JMENOVÁNÍ

MONS. VLKA KARDINÁLEM

Praha: Při příležitosti jmenování kardinálem obdržel pražský arcibiskup Miloslav Vlk množství blahopřání od věřících i od představitelů politického a kulturního života z do-mova i z ciziny. **Prezident Václav Havel** ve vlastnoručně psaném přání píše: „*Vaše Eminence, opravdu srdečně Vám blahopřeji ke jmeno-vání! Cítím to jako poctu pro celou republiku, pro církev - a samozřejmě pro Vás. Je to totiž i ocenění Vašeho pevného postoje, jímž jste v dobách zlých dosvědčoval svou víru. Věřím, že toto jmenování posílí i navenek Vaši autoritu a usnadní Vám Vaš zá-pas o mravní obrodu naší společ-nosti, zápas, v němž se cítím být Va-ším spolubojovníkem, byť je mi dáno působit z poněkud jiné kazatelny, než je ta Vaše. Přeji všechno dobré! Váš Václav Havel.*“

Předseda vlády České republiky Václav Klaus ve svém blahopřání uvádí: „*S mimořádným potěšením jsem přijal radostnou novinu o Vašem jmenování na jeden z nejvýznamnějších postů v římskokatolické církvi. Jakkoli jsem jedním z posledních, kdo by o tom měl nebo chtěl rozhodovat, měl jsem už dávno pocit, že by to tak bylo správné. Chápu to nejen jako ocenění úlohy Vaší osobnosti, která je příkladem zásadovosti, pracovitosti, houževnatosti a duchovnosti, ale i jako ocenění římskokatolické církve v České republice a úlohy, kterou hra-je v současném procesu zásadní re-konstrukce celé naší země. Přeji Vám do Vaší další činnosti mnoho zdraví, elánu a úspěchů. Doufám v plodnou spolupráci i při dořešení mnoha otázek, které před námi ještě stojí.*“

Nitranský biskup kardinál Ján Chryzostom Korec vyslovuje ve svém pozdravném listě přání, aby toto rozhodnutí Svatého Otce Jana Pavla II. sloužilo pro duchovní dobro bratrského českého národa.

Pozdravné telegramy zaslali mi-mo jiné kardinálové Joseph Ratzin-ger, prefekt Kongregace pro nauku víry, Jozef Tomko, prefekt Kongre-gace pro evangelizaci národů, Ed-ward Cassidy, prezident Papežské rady pro jednotu křesťanů, Paul Poupard, prezident Papežské rady pro kulturu, Roger Etchegaray, pre-zident Papežské rady pro spravedl-nost a mír, Achillo Silvestrini, pre-fekt Kongregace pro východní cirk-ve, Camillo Ruiniú, generální vikář římské ciecéze,

Bernardin Gantin, děkan kolegia kardinálů a prefekt Kongregace pro biskupy.

(TISK ČBK, P. Miloslav Fiala)

KARDINÁL JOSEF BERAN

Praha: Letos 17. května uplynulo 25 let od smrti kardinála Josefa Be-rana, který zemřel v Římě. Svůj úřad pražského arcibiskupa nemohl vy-konávat od června 1949, kdy byl komunistickou vládou násilně inter-nován, a od roku 1965 byl donucen žít v římském exilu. Nyní se připravuje procesní řízení, jež by mohlo vyústit ve vřazení kardinála Berana mezi ty, jež církev uctívá jako blaho-slavené. Za tím účelem jsou nyní shromažďovány veškeré spisy a pí-semné i ústní projevy pana kardi-nála, jeho kázání a vzpomínky sou-časníků. Velmi důležitá jsou svědec-tví těch, kdo ho znali, a mohou dosvědčit události z jeho života, kte-ré nějakým způsobem dokumentují jeho ctnosti. K tomu také přispějí ji-né doklady, zvláště z nedávno zpří-stupněných archivů. Jakmile bude zřejmé, že shromážděný materiál odpovídá požadavkům římské Kon-gregace pro svatořečení, požádá pražský arcibiskup jménem svým i pražské metropolitní kapituly o do-volení zahájit diecézní řízení. Veške-rý materiál týkající se působnosti a života kardinála Josefa Berana shro-mažďuje Dr. Jaroslav Polc, profesor církevních dějin na Katolické teo-logické fakultě v Praze.

SEXUÁLNÍ VÝCHOVA V RODINĚ

Praha: „Sexuální výchova v rodi-ně - Radost být matkou a také ot-cem“ je název knihy, kterou v pro-sinci vydá Hnutí rodina a jejímž autorem je MUDr. Oldřich Pšenička. Jde o zpracování aktuálního tématu. Ve výchovném systému se uplatňují mnohdy protichůdné názory, které postihují i sexuální oblast. Autor vychází z křesťanské morálky a sna-ží se ve čtenáři upevnit důvěru v hodnotu jejích ideálů. **Psycholog PhDr. Zdeněk Matějček** o knize na-psal: „*Na toto téma jsem nic lepšího nečetl. Zaměření tohoto díla mi mlu-ví z duše... Velice se mi líbí literární vložky - jednak je to výborný nápad a jednak jsou výborně vybrány. Text se dobře čte.*“

Knihy je určena nejen dospívajícím a mladým manželům, ale i star-ší generaci. Královéhradecký biskup Karel Otčenášek ji doporučuje do každé křesťanské rodiny. Přibližná cena bude 88,- Kč, objednávky na adrese: Tomáš Pšenička, Bezručova 1433, 500 02 Hradec Králové.

(TISK ČBK, P. Miloslav Fiala)

KARDINÁLOVÉ

Praha: Jmenování pražského arcibiskupa Miloslava Vlka a dalších 29 církevních hodnostářů kardinály stoupl jejich celkový počet na 167, z nichž 120 se může zúčastnit kon-kláve v případě papežské volby, protože nedovršili ještě 80. rok vě-ku.

Kodex kanonického práva uvádí: „*Za kardinály papež svobodně jme-nuje muže alespoň s kněžským svě-cením, vynikající naukou, mravy, zbožnosti a moudrosti v jednání. Kdo ještě není biskupem, je povinen při-jmout biskupské svěcení.*“

V čele sboru kardinálů stojí dě-kan. Kardinálové spolupracují s pa-pežem. Ti z nich, kteří zastávají úřad u Apoštolského stolce a nejsou die-cézními biskupy, jsou povinni sídlit v Římě. Ti, kteří mají svěřenou ně-kerou diecézi, přijíždějí do Říma, kdykoliv je papež povolá.

(TISK ČBK, P. Miloslav Fiala)

„PROSTE PÁNA ŽNĚ...“

Pout' za kněžská a řeholní po-volání ve dnech 25. - 27. listo-padu 1994.

Společnou liturgií, modlitbou a obětí chceme vyprošovat dar du-chovních povolání, především pro naše nové plzeňské biskupství.

Ohlašte předem účast a nocleh: **364 61 Klášter Teplá u Mar. Lázní, tel. 0169-92691; fax. 0169-92632.**

ROSTISLAV PRAVOSLAVNÝM SVĚTCEM

Slavnost svatořečení velkomorav-ského knížete Rostislava se uskuteč-nila v neděli 30. října v pravoslav-ném katedrálním chrámu sv. Václava v Brně. Liturgií vysluhoval pražský metropolita Dorotej za přítom-nosti olomoucko-brněnského biskupa Kry-štofa a pravoslavných biskupů z o-kolních zemí. Aktu se účastnil také zástupce konstantinopolského patri-archátu. Biskup Kryštof v kázání připomenul, že Rostislav byl „hle-dačem perel“ podle Kristova podo-benství. Nalezl tu nejdrahocennější, to znamená Evangelium Kristovo, jak je hlásali sv. Cyril a Metoděj. Pochopil, že proti tomuto pokladu jsou všechny ostatní marnosti, proto si zaslouží pocty oltáře.

-rm-

KONVERTITA GABRIEL MARCEL

Dvacáté století je výrazně poznamenáno rozmachem vědy, techniky, kultury, vzdělanosti a filozofického myšlení. Katoličtí teologové, filozofové a přírodovědci se snaží na podkladě znalosti soudobých poznatků dát uspokojivé odpovědi na otázky o člověku, smyslu a poslání jeho života. Rozptylují úzkostné obavy dnešních lidí, posilují potřebný optimismus, naději a důvěru v budoucnost lidstva a světa. Mezi těmito mysliteli nacházíme nejvíce francouzských filozofů, jako byli především P. Teilhard de Chardin, M. Blondel, H. de Lubac, D. Mercier, P. Chau-chard, J. Maritain, G. Marcel, J. Y. Calver, L. Bloy aj. Stěžejní myšlenky některých z nich byly uplatněny i v dokumentech II. vatikánského koncilu.

Z této široké plejády francouzských katolických filozofů si zvláště připomínáme Gabriela Marcela, v souvislosti s jeho letošními čtyřmi jubilei - 105. výročí narození počátkem prosince (1889), 65. výročí konverze ke katolictví (1929), 45. výročí udělení Velké ceny za literaturu francouzské Akademie, 25. výročí jeho návštěvy v Praze a proslovení přednášky na filozofické fakultě Univerzity Karlovy (1969).

Marcel se narodil v Paříži. Již ve čtyřech letech prožil bolestnou ztrátu maminky, v dospělosti úmrtí své te-ty, která po matce převzala výchovnou úlohu, a později předčasně úmrtí manželky. Vystudoval na pařížských středních a vysokých školách. Věnoval se filozofii, kterou pak přednášel ve Vendôme, v Paříži, Sens, Mont-pellier, ve skotském Aberdeenu a Harvardské univerzitě v USA. Velmi mnoho poznatků mu přinesly studijní cesty po Kanadě, Spojených státech, Japonsku, Jižní Americe a Africe.

Stal se předním katolickým filozofem a literárním kritikem. Ke značnému vlivu jeho učení ve Francii, dalších evropských zemích i za oceánem přispěla také populární filozofická

dramata. Patřil ke kritikům mechanického racionalismu, problémového technicismu a odcizení člověka. Zdůrazňoval, že jen nejvyšší sebevláda opravňuje k vládě nad přírodou („Technický člověk předběhl člověka mravního“). Filozofie byla pro něho hlubokým zkoumáním a hledáním pravdy, i když většinou pravdy jen částečné. Svě myšlení charakterizoval jako konkrétní filozofii, ne-bo také jako křesťanský sokraticismus. Osobitou tvářností jeho úvah formovalo náboženství a umění, zvláště hudba (hrál na klavír, komponoval a byl uměleckým kritikem).

Křesť, který přijal 23. 3. 1929, mu přinesl pocit klidu, rovnováhy, naděje a

stálého optimismu. Že se stal vnitřně přesvědčeným křesťanem, měl velkou zásluhu katolický spiso-vatel Francois Mauriac a další věrní přátelé. Proměna přišla náhle ne-smírnou milostí Pána, kterého tušil při svém bádání. Velmi mu pomohlo i studium životopisů některých svět-ců, k nimž měl zvláštní vztah. Marcel patřil k zapáleným stoupencům sje-dnocování křesťanů, měl vřelý vztah k svatému Otci Janu XXIII. a projevoval vděčnost za druhý vatikánský koncil. Zemřel v Paříži dne 8. října ve věku 84 let.

Stanislav Zeman

KYTIČKA RAD

- Z KVĚTŮ UŠLECHTILÝCH I PLANÝCH, JAK SE MEZI POJMY VEDLE SEBE NACHÁZEJÍ.

Štěstí chceš-li poznat, nepřehlížej podněty k čisté radosti pro jejich prostotu. Neboť všechny veliké věci jsou v podstatě prosté a dosažitelné.

Rozkoš, ta trvání nemá, často ji vystřídá smutek pro jediný skutek. „Špatným štěstím“, jak Francouzi neštěstí nazývají, popravdě někdy bývá. Nechtěj ji neprávem vlastnit, aby tě nezotročila.

Radost vzniká z obdivu věci prostých a z činů konaných z lásky čisté. Snaž se jí plnit srdce!

Veselost, její sestra, pijanů společnice bývá, hru na šťastlivce připomíná, když prázdnotu života někdy skrývá.

Cudnost je květ čistoty, opak vyzývavé erotiky. První je pro život a do vínků věrnosti příslibuje. Druhé, lákavý květ, plný ho nyní svět, za draho chvíli a těžko se vracíš zpět! Tížit tě bude klamný svět.

Krása bývá i prostá a hodná je obdivu, jak ctnosti, co stojí za to. Kráší-li partnera, nic není nad to. V ctnosti je krása pravá, s ní láska bude zdravá.

Móda má magickou moc, davové se jí koří, zisky obchodníkům množí. Ach! Také krása! Žel uvadá jak pokosená tráva.

Láska je smyslem života. Láska - toť Bůh v nitru člověka, jenž bez výhrad milovat učí. Příkladem svým ručí, že on je lásky zdrojem.

Tak tedy za ním - honem - už se připozdívá!

Sebeláska - co si umíní, to musí mít! Daruje, miluje, jen když má z toho zisk. Pozor si na ni dej a na lep ji nesedej!

připravil -jch-

BÁSNÍK PAPEŽSKÉ NEOMYLNOSTI

Tak lze nazvat nejnovější vydání výboru z básní brněnského katolického básníka a publicisty Františka Schildbergera, který se objevil v brněnském nakladatelství Salve Regi-na. Autor, který prožil svoji hlubokou vnitřní konverzi po návštěvě Medjugorje v osmdesátých letech, si vytkl za cíl zdůraznit literární tvorbou zanedbávané a posmívané hodnoty autentické katolické věrouky a mravouky, vroucí mariánské zbožnosti a oddanosti Sv. Otci.

Tyto ideály spojuje mladý básník s bizarním pohledem na nejobyčejnější skutečnosti všedního dne,

v němž prolíná nostalgje s vizemi budoucnosti do harmonie věčnosti. Schildbergerův pohled víry spojený s osobním, až nadměrně procítěným prožitkem, připomíná barokizující vi-ze katolické moderny dvacátých a třicátých let, laděné do někdy mystické, jindy zase lyrické formy. V tom se poněkud podobá o generaci staršímu Zdeňku Rotreklovi, dnes jednomu z posledních žijících aktivních účastníků zápasu katolických literátů v meziválečném období a v krátkých třech letech po r. 1945.

František Schildberger je prostě básníkem, jakého potřebujeme. Do-

káže sdělit to, co chce říci (a my spolu s ním), stylem, který vzbudí pozornost, zaujme, nadchne, jindy zase vyvolá údivné kroutění hlavou. I to je nutné a nezbytné, jinak neběží o hlásání Evangelia.

O tom, co se děje v básníkově srdci, svědčí nejlépe tato slova z básně „Roma III“ v uvedené sbírce: „Pravda se nedá vepsat dovnitř liter - a přeče ji poznám: Slovo, které nelze rozkrojit, spálit, bombardovat neutrony, aniž by se zachvěl svět...“

R. Malý

NAKLADATELSTVÍ:

Vymazalova 4
615 00 Brno
tel.: 05 - 45 21 64 05

KNIHKUPECTVÍ:

Rašínova 5
602 00 Brno
tel.: 05 - 42 21 16 21

Josef Hrbata: Klíč ke Starému zákonu - V pěti kapitolách uvádí autor čtenáře do knih Starého zákona a pomáhá porozumět této části písma. Cena 69 Kč.

Marie Holková: Kdyby lásky neměl - Literárně zpracovaný životopis olomouckého arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana. Cena 42 Kč.

Don Nello Castello: Páter Pio - Ikona ukřižovaného - Životopis Pátera Pia podaný osobou jemu blízkou. Cena 38 Kč.

Regine Pernoud: Život Jany z Arku - Odborně fundovaná autorka představuje světiči na základě historických dokumentů. Čtenář je konfrontován s Janiným udivujícím, ba paradoxním posláním v dějinách Francie, jehož podstatou byla její kladná odpověď na Boží výzvu. Cena asi 65 Kč.

Když si objednáte náš Katalog zájezdů, pobytů a služeb na rok 1995 ještě dnes

- zašleme Vám jej obratem zdarma

- dozvíte se o naší činnosti, zejména o:

- zájezdech do diecézního mládežnického centra na Jadranu v Lignano nebo do Dolomit
- velké pouti Evropou, při které můžete být s námi na slavnosti 13. května ve Fatimě a samozřejmě na dalších 20 zajímavých místech Evropy
- našich cestách po Svaté zemi
- mnoha dalších zájezdech

- a hlavně stačíte spolu s námi připravit Dárkový list svým blízkým k vánocům, event. k dalším slavnostním příležitostem

AGENTURA 97

MASARYKOVO NÁM. 15

254 01 JÍLOVÉ U PRAHY

tel. 02 - 9951035

02 - 9951209

fax 02 - 9951035

MALÝ SLOVNÍK „NOVÉHO VĚKU“

Na tomto místě systematicky vysvětlujeme obsah některých pojmů, s nimiž můžete přijít do styku v rámci propagace sektářského hnutí No-vý věk („New Age“), které se naplno rozběhlo i v našich sdělovacích prostředcích. Slova označená v textu */budou v tomto slovníku postupně vysvětlena.

SCIENTOLOGY

(= nauka o vědění) je novodobá sekta, která o sobě tvrdí, že v ní vyvrcholila odvěká snaha lidstva o vědecké vysvětlení všech oblastí lidského života. Zakladatelem je L. R. Hubbard (1911-1986), který jako mladík cestoval po Dálném Východě.

Po neukončených pokusech o studium na univerzitách se v třicátých letech prosadil vědecko-fantastickými romány. Po druhé světové válce vstoupil do */O.T.O. Směsí jeho vědeckých fikcí a rituálů O.T.O. je tzv. dianetika - věda duševního zdraví. V r. 1954 zakládá církev „Scientology“.

S. chce „na vědeckém základě překonat vše, čeho dosáhla zatím všechna známá náboženství a rozvojem dianetiky nahradit postupně i všechnu psychologii i medicínu“. Jakožto */gnosticky koncipovaná „cesta ke spáse“ se pokládá za nejautoritativnější pokračovatele Buddyho. Podle S. je člověk duchová nesmrtná bytost, která se nechala uvěznit v těle a zapomněla na svou původní existenci.

Má však v sobě zachovány její „otisky“, které ji přivádějí k neuvědomělým reakcím. Cílem snažení je zbavit se vnitřních nakupených překážek a dosáhnout „plné duševní svobody“. To se zatím podařilo údajně 60 000 lidem. C e s t a k tomuto stavu vede přes 8 stupňů. K „měření“ stavu jedince slouží speciální E-metr, jehož cena je 11 125 DEM. Aby umožnila lidem dosáhnout svého „osvobození“, pořádá S. speciální kurzy, které se jmenují „Most k plnému osvobození“, za horentní sumy (12 denní kurs stojí 14 100 švýcarských franků). Ten, kdo v kursu nezažil „osvobození“, potřebuje další vyšší kurs za přiměřeně vyšší cenu. Vedle těchto kursů vybuďovala S. celý systém „vzdělávání“ ve všech oblastech lidské činnosti, především v oblasti podnika-telské, přičemž slibuje účastníkům, že dosáhnou tajemství neobyčejných úspěchů. Je nemálo těch, kteří dosáhli jedině toho, že se finančně zruinovali. V těchto nesmírně nákladných kurzech se propaguje ideologie sekty a různé „vědecky zdůvodněné“ utopie, aniž to účastníci vědí. Uvnitř sekty vládne despotický totalitní režim. („Totalní svoboda vyžaduje totalní disciplínu“). Sekta má vybudovanu vnitřní i vnější „bezpečnostní službu“. Podle ideologie S. každý její kritik má kriminální minulost, kterou je nutno odhalit. S. se prohlašuje za církev proto, aby tak zamaskovala charakter agresivní výdělečné organizace.

Pracovní skupina PPR, nemocnice Milosrdných bratří, Polní 3, 639 00 Brno, člen International Federation for Family Life Promotion

pořádá

KURZ PŘIROZENÉHO PLÁNOVÁNÍ RODIČOVSTVÍ (PPR) A VÝCHOVY K RODIČOVSTVÍ

KURZ SE SKLÁDÁ ZE DVOU ČÁSTÍ:

Základní část - s možností složení teoretické zkoušky a získání osvědčení o prokázaných znalostech k problematice PPR a základů výchovy k rodičovství.

Instruktorská část - absolventi základního kurzu mají možnost po další teoretické přípravě a složení praktické části zkoušky obdržet osvědčení instruktora PPR.

Přednášky se konají jednou měsíčně.

Začínají vždy v pátek v 17 hod. a končí v sobotu v 17 hod.

TERMÍNY:

1) Základní část

I	27. 1.	- 28. 1. 1995
II	10. 2.	- 11. 2. 1995
III	10. 3.	- 11. 3. 1995

Ukončení pro ty, kdo by pouze chtěli získat základní znalosti k dané problematice, ale neměli by zájem pracovat jako instruktoři PPR

2) Instruktorová část

IV	21. 4.	- 22. 4. 1995
V	22. 9.	- 23. 9. 1995

Vyhodnocení praktické části kurzu, individuální pohovory
Předání osvědčení instruktora PPR

MÍSTO KONÁNÍ:

zasedací místnost nemocnice Milosrdných bratří, Polní 3, Brno

Přihlášky a podrobnější informace můžete získat písemně na adrese:

Pracovní skupina PPR,
Polní 3, 639 00 Brno

nebo přímo u vedoucí kurzu:

MUDr. Ludmila Lázníčková,
Vrbenského 13, 624 00 Brno,
tel. (05) 41 222 107

SDĚLENÍ VYDAVATELE

Z provozních důvodů bude mít „Světlo“ od 1. 12. 1994 jedinou redakci v Olomouci. Se jménem pana Dr. Radomíra Malého se setkáte v měsíční příloze „Fatima“, jejíž redakce je v Třebíči (adresa: Fatimský apoštolát Matky Boží, Martinské náměstí 20, Třebíč, PSČ 674 01).

SVĚTOVÝ DEN MÍRU 1995: „ŽENA JAKO VYCHOVATELKA K MÍRU“

Tak zní téma, které zvolil Jan Pavel II. pro Světový den míru. Tímto tématem má být především vzdán dík za neodmyslitelný podíl žen v úsilí o mír, protože ženy vychovávají mládež a protože v mnoha situacích se staví na odpor násilí. Tímto tématem chce papež také ženy velmi naléhavě vyzvat, aby ve svých rodinách a na různých úrovních společnosti se stávaly stále více neúnavnými budovatelkami míru.

Naše společnost je na konci dvacátého století dramaticky poznamenána bratrskými válkami, stálými konflikty a odpornými zločiny, které deformují člověka, vysmívají se jeho důstojnosti a ohrožují sám život. Žena je často první obětí těchto násilných činů a stává se někdy i nástrojem v rukou těch, kteří sejí rozvrat a nenávisť.

Na základě zvláštních vlastností, citlivosti ženy vůči slabým, jejího smyslu pro lásku a obětavost, je žena

přirozenou vychovatelkou k míru. Musí jej především prosazovat v rodině, ve světě práce a ve všech mezilidských vztazích, tak aby každý člověk byl pokládán za člověka a byl milován a mohl se vyvíjet bez jakékoliv diskriminace.

V průběhu příštího roku se budou konat četné mezinárodní podniky, zasedání a slavnosti. Některé jsou věnovány právě ženě, jako konference Spojených národů o „Ženě a její aktivitě jež hájí zákonnost, vývoj a mír“, která se koná od 4. do 15. září 1995 v Pekingu.

Z tohoto hlediska je papežem zvolené téma naléhavou výzvou ženám, aby prohloubily vlastní poslání jako vychovatelky k míru.

Současně toto téma povzbuzuje křesťanská společenství a všechny lidi dobré vůle k zesílenému zasazování se o mír. Zůstává stále živou nadějí, že mír, dar Boží, je možný. Tato naděje

povzbudí naše vrstevníky ke konkrétním mírovým krokům a k prosbě Pánu, aby mu ženy všech kontinentů se dali osvětit Duchem svatým, který je duchem míru a bratrského smíření.

ČBK

Víte, jak toužím proniknout v duši ženy, abych tím rostl nejen v lásce k Marii - Požehnané mezi ženami, nýbrž abych tím také lépe dovedl pomáhat jejím pozemským spolu-sestrám. Pomáhejte mi v tom!

Mějte přitom ten zvláštní úmysl, aby moje kněžská duše, zůstávajíc stále nerozděleně Boží, vnikla svým poznáním až do hlubin tajemství ženina bytí a poslání a aby ženu jako vrcholné dílo Božího stvoření - /realizované v Marii/ - má duše stále vroucněji a plněji milovala.

Z listů ThDr. Čeňka M. Tomiška

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon a fax 068/52 228 03. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.

Odesílatel:
Matice cyrilometodějská s.r.o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

Novinové výplatné

Poštovné úvěrováno

